

PĚT

Emeline si klekla, ztuhlá šokem.

Její zachránce stál dva kroky před ní. Vypadal podobně starý jako ona, měl tmavé vlasy a pleť světle hnědého odstínu. Nohama stál pevně na zemi, zakořeněný jako strom, na sobě měl šedý kabát protkaný nenápadným vzorem kašťových listů.

Emeline si vybavila záhadného cizince z hospody z předšlého večera. Neviděla mu do tváře, ale jeho výška, silueta i postoj... se až neskutečně podobaly *tomuto* cizinci.

Ale to nebylo možné, ne? Aby se ten zloděj ze včerejška najednou objevil tady, stovky kilometrů daleko, v lese hraničícím s Edgewoodem.

„Známe se?“ zeptala se.

Udržoval si odstup a zlostně na ni hleděl. Jako by Emelinina přítomnost představovala nežádoucí obtíž a to, že ji zachránil před nestvůrou, mu zkazilo den.

„To sotva.“ Zněl popuzeně. „Někoho tak pitomého, aby se těmhle lesy procházel sám za soumraku, bych si pamatoval.“

Ten je ale drzý. Emeline se rozechvěle postavila na nohy a poznamenala: „A neprocházíš se tu náhodou sám za soumraku taky?“

Zvedla k němu zrak a střetla se s jeho přísným pohledem. Jeho oči se skvěly dvěma různými odstíny šedivé, jako říční kameny. Jeden suchý a jeden mokrý, oba s černým okrajem. Emeline si nemohla pomoci, připadaly jí okouzlující.

Také si ji prohlížel, poněkud ostražitě. Zvědavost převládla nad zdrženlivostí. „Co tu děláš?“

„Někoho hledám.“ Sklouzla pohledem ke kloubům na jeho ruce, spočívajícím na hlavici třpytícího se meče namířeného k zemi. Zamračila se. „Jdeš pozdě na renesanční festival?“

Něco na jeho nevzrušeném postoji se změnilo. Chystal se odpovědět, na poslední chvíli se ale zarazil a zasunul meč do pochvy na zádech.

„Radil bych ti, abys v hledání pokračovala někde jinde,“ odvětil a její otázce se vyhnul. „Přichází noc. Řeřavé kobyly brzo vyrazí. A kdoví, kolik stínokožců číhá v okolí Poskvrny.“

Emeline zničehonic ztuhla. *Řeřavé kobyly?* Podle edgewoodských pověr šlo o koně tvořené ohněm. Proháněli se od soumraku do půlnoci lesem a bůh vám pomoz, pokud se jim připlujete do cesty.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho.

Zatnul zuby a odvrátil pohled. „Nikdo důležitý.“

„Já jsem Emeline,“ představila se. „Emeline Larková.“

Přikývl, nepatrně a toporně. Bylo mu to úplně fuk. „Tak tě vezmeme domů, co říkáš?“ Podíval se jí přes rameno a zostra zapískal.

„Ne, počkej,“ ozvala se a ucouvla. „Musím najít –“

Otočila se a před ní stál ten největší, nejčernější kůň a funěl jí do obličeje. Podívala se mu do obřích zlatých očí. Duhovky měl poseté červenými tečkami, jako by v nich jiskřil oheň, a jeho horký dech páchl kouřem.